RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

nr. 77.041 van 19 november 1998
in de zaak A. 78.473/VII-16.643.

In zake : 1. Remy VAN DEN STEEN,
2. Marie Christ CORNELIS,
die woonplaats kiezen bij
Advocaten J. GHYSELS, P. FLAMEY en E. EMPEREUR,
kantoor houdende te BRUSSEL,
Aarlenstraat 25

tegen :

het Vlaamse Gewest, vertegenwoordigd door de Vlaamse regering,
dat woonplaats kiest bij
Advocaat J. NIJS,
kantoor houdende te DENDERMONDE,
Noordlaan 81.

DE VOORZITTER VAN DE VIIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat Remy VAN DEN STEEN en Marie Christ CORNELIS op 4 mei 1998 hebben ingediend om de schorsing te vorderen van de tenuitvoerlegging van "de beslissing van de heer Ir. John PAUWELS, adjunct-afdelingshoofd a.i. - directeur van de afdeling Milieuvergunningen, vervat in diens schrijven van 21 november 1997";

Gelet op de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, inzonderheid op de artikelen 17 en 18;

Gezien de nota van de verwerende partij;

Gezien het verslag opgemaakt door Adjunct-auditeur P. PROVOOST;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen;

Gelet op de beschikking van 14 september 1998 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 1 oktober 1998;

Gehoord het verslag van Kamervoorzitter M.-R. BRACKE;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat P. FLAMEY, die verschijnt voor de verzoekers, en van Advocaat J. NIJS, die verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord Adjunct-auditeur P. PROVOOST, daartoe gemachtigd bij beslissing van de Auditeur-generaal van 19 maart 1998 in zijn anders-luidend advies;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Overwegende dat de gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

1.1. De verzoekers, echtgenoten, baten samen een pluimveeslachterij uit in Aalst, deelgemeente Moorsel.

Op 28 juli 1993 wordt aan eerste verzoeker de tot nu toe laatste milieuvergunning verleend, voor een termijn tot 1 mei 1998.

1.2. Op 23 april 1997 dienen verzoekers een aanvraag in tot hernieuwing van de lopende vergunning.

Tijdens het openbaar onderzoek worden twee bezwaarschriften ingediend.

1.3. Op 9 oktober 1997 weigert de bestendige deputatie de gevraagde vergunning.

1.4. Met een brief van 10 november 1997 tekenen verzoekers administratief beroep aan. Bij het beroepschrift voegen ze een kopie van een overschrijvingsformulier, door de bank afgestempeld, als bewijs van betaling van 5.000 frank dossiertaks.

1.5. Met een aangetekende brief van 21 november 1997, waarin volgens het verzoekschrift de bestreden beslissing is vervat, wordt aan eerste verzoeker meegedeeld dat het beroep onontvankelijk is bevonden, omdat "het bewijs van betaling van de dossiertaks (...) niet bij het beroep gevoegd (is); er is maar 5000 fr. betaald; moet 10000 fr zijn". De brief gaat verder : "U kan binnen een termijn van veertien kalenderdagen na datum van verzending van deze brief het bewijs van volledige betaling van de verschuldigde dossiertaks (...) nog bij het beroepsschrift voegen. Indien dit niet binnen voormelde termijn is gebeurd, blijft uw beroep onontvankelijk".

De brief is ondertekend door Ing. J. PAUWELS, afdelingshoofd a.i. - directeur van de Afdeling Milieuvergunningen van AMINAL.

1.6. Op 27 november 1997 betalen verzoekers de resterende 5.000 frank dossiertaks door middel van een overschrijving. Ze voegen echter - blijkbaar bij vergetelheid - geen bewijs van die betaling toe aan hun beroepschrift.

1.7. Met brieven van 2 en 29 december 1997 bezorgen verzoekers aan de Vlaamse minister voor Leefmilieu aanvullende stukken bij hun beroepschrift.

Met een brief van 20 januari 1998 herinnert de raadsman van verzoekers de voorzitter van de

Gewestelijke Milieuvergunningscommissie aan het verzoek om gehoord te worden.

1.8. Met een brief van 26 februari 1998 informeert het gemeentebestuur naar de intenties van verzoekers nu de lopende vergunning verstrijkt op 1 mei 1998 en de weigering in eerste aanleg definitief is geworden door de onontvankelijkheid van het beroep.

1.9. Met een brief van 4 maart 1998 laat de raadsman van verzoekers aan de verwerende partij weten dat hij dient "vast te stellen dat cliënte sedert uw brief van 21 november 1997 zonder bericht is".

Verder wordt gesteld : " Na uw brief van 21 november 1997 werd nochtans op 27 november 1997 bijkomend 5.000 frank voor dossiertaks betaald. Inliggend moge U kopie vinden van het dubbel van het overschrijvingsbericht, afgestempeld door de bank op 27 november 1997".

1.10. Ook met een brief van 4 maart 1998 laat de raadsman aan het gemeentebestuur weten van oordeel te zijn dat het beroep niet onontvankelijk is verklaard. Het gemeentebestuur antwoordt op 23 maart 1998 de stelling van verzoekers te hebben onderzocht samen met de afdeling Milieuvergunningen, en van oordeel te zijn dat het beroep van rechtswege onontvankelijk is. In een brief van 25 maart 1998 aan de verwerende partij laat de raadsman van verzoekers weten verwonderd te zijn over het overleg met het gemeentebestuur terwijl verzoekers nog geen antwoord hebben ontvangen op hun brieven van 20 januari 1998 en 4 maart 1998.

1.11. Met een brief van 30 maart 1998 antwoordt de verwerende partij :

> "Het beroep van Mr. VAN DEN STEEN is onontvankelijk gebleven, op grond van artikel 19bis, §4, laatste zin van het milieuvergunningsdecreet, daar het bewijs van

betaling van de overige 5.000 frank niet binnen een termijn van 14 dagen bij het dossier was gevoegd, zoals vermeld in onze brief van 21 november 1997.

Het beroep wordt dan ook zonder gevolg geklasseerd".

1.12. Na protest vanwege verzoekers, verstrekt de verwerende partij met een brief van 16 april 1998 omstandig uitleg over artikel 19 bis, § 4, van het milieuvergunningsdecreet. In dat schrijven wordt uitdrukkelijk gesteld dat dit schrijven alsook de brief van 30 maart 1998 enkel een loutere uitleg inhouden over de oorspronkelijke mededeling, vervat in het schrijven van 21 november 1997, houdende de onontvankelijkverklaring van het beroepschrift.

Daarop volgt op 4 mei 1998 de onderhavige vordering tot schorsing.

Het weze opgemerkt dat in geen van de brieven aan verzoekers werd medegedeeld bij welke rechtsinstantie beroep kan worden aangetekend.

2. Overwegende dat krachtens artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State slechts tot schorsing van de tenuitvoerlegging kan worden besloten onder de dubbele voorwaarde dat ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten akte of verordening kunnen verantwoorden en dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden akte of verordening een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen;

2.1.1. Overwegende dat verzoekers in het eerste middel de schending aanvoeren van artikel 23 van het decreet van 28 juni 1985 betreffende de milieuvergunning (milieuvergunningsdecreet), alsook machtsoverschrijding en om toepassing verzoeken van artikel 159 van de gecoördineerde Grondwet doordat de bestreden beslissing werd genomen door Johan PAUWELS, afdelingshoofd a.i.-directeur afdeling milieuvergunningen van AMINAL,

terwijl volgens artikel 23, § 2, van het milieuvergunningsdecreet tegen elke beslissing over vergunningsaanvragen in eerste aanleg genomen door de bestendige deputatie van de provincieraad beroep kan worden ingediend bij de Vlaamse regering, die uitspraak doet binnen een termijn van vijf maanden na ontvangst van het beroepschrift,

zodat "de Vlaamse regering als beroepsinstantie en niet de heer Ir. John PAUWELS, afdelingshoofd a.i.-directeur, afdeling Milieuvergunningen, uitspraak dient te doen over de onontvankelijkheid van het beroep van verzoekende partijen", en

zodat "in zoverre artikel 52, 1˚, a) Vlarem I aangeeft dat het onderzoek naar de ontvankelijkheid van het beroep gebeurt door de minister of de gemachtigde ambtenaar van het bestuur milieuvergunningen, deze machtiging geen wettelijke grondslag vindt in artikel 23 MVD dat de Vlaamse regering als beroepsinstantie aanduidt, noch in artikel 24, § 2 MVD dat slechts aan de regering de opdracht geeft om de wijze te regelen waarop het beroep moet worden bekendgemaakt en moet worden behandeld";

2.1.2. Overwegende dat met artikel 51, 1˚, a), van Vlarem I de Vlaamse regering de gemeenschapsminister of de gemachtigde ambtenaar van het bestuur milieuvergunningen van AMINAL opdraagt het beroep en zijn bijlagen op de ontvankelijkheid te onderzoeken en zo het beroep onontvankelijk wordt bevonden de indiener van het beroep daarvan binnen de vastgestelde termijn in kennis te stellen; dat in het milieuvergunningsdecreet van 28 juni 1985 alsook in Vlarem I is bepaald wie beroep kan indienen en binnen welke termijn dat dient te gebeuren; dat in artikel 49 van Vlarem I de Vlaamse regering, in uitvoering van artikel 23, § 6, van voornoemd milieuvergunningsdecreet vastlegt welke stukken bij het beroepschrift moeten worden gevoegd; dat wat het betalingsbewijs van de dossiertaks in het bijzonder

betreft, artikel 19, § 4, van het milieuvergunnings-decreet bepaalt :

> "Een bewijs van betaling van voormelde dossiertaks moet worden gevoegd bij de vergunningsaanvraag op het beroepsschrift.
>
> Het niet bijvoegen van het bewijs van volledige betaling van de overeenkomstig onderhavig artikel verschuldigde dossiertaks bij de milieuvergunnings-aanvraag heeft van rechtswege de onvolledigheid van bedoelde vergunningsaanvraag tot gevolg.
>
> In geval, in strijd met het eerste lid, het bewijs van betaling van de verschuldigde dossiertaks niet bij het beroepsschrift is gevoegd, wordt de indiener van het beroep hiervan in kennis gesteld bij ter post aangetekend schrijven. Indien de indiener van het beroep binnen een termijn van 14 kalenderdagen na verzending van voormelde kennisgeving het vereiste bewijs van de volledige betaling van de verschuldigde dossiertaks niet heeft toegevoegd aan zijn eerder ingediend beroepsschrift, wordt dit beroep van rechtswege onontvankelijk";

dat aldus de gemachtigde ambtenaar bij het onderzoek naar de ontvankelijkheid van het beroepschrift is gebonden door vooraf door de decreetgever of door de Vlaamse regering vastgestelde regels; dat, overigens wat de onderhavige zaak betreft, dat onderzoek louter bestaat in de vaststelling dat het betalingsbewijs van de dossiertaks niet binnen de voorgeschreven termijn werd bijgevoegd met het daaruit voortvloeiend gevolg dat het beroep van rechtswege onontvankelijk is geworden; dat, prima facie, voor dergelijke, op grond van objectieve feitelijke gegevens te nemen individuele beslissingen, gelet op de eisen van een efficiënt en doelmatig bestuur, de Vlaamse regering gerechtigd lijkt om eveneens de gemachtigde ambtenaar van het bestuur Milieuvergunningen van de AMINAL bevoegd te maken; dat het eerste middel niet ernstig is;

2.2.1. Overwegende dat verzoekers als tweede middel de schending aanvoeren van de artikelen 19 bis, 23 en 23 bis van het milieuvergunningsdecreet en van het zorgvuldigheids-, voorzichtigheids- en redelijkheids-

beginsel; dat zij in een eerste onderdeel doen gelden dat artikel 19 bis van het milieuvergunningsdecreet niet bepaalt op welke wijze het bewijs van betaling van de dossiertaks moet worden geleverd terwijl er wel degelijk binnen de termijn is betaald waardoor meteen, namelijk door de accreditering, het bewijs van betaling is geleverd; dat zij in een tweede onderdeel aanvoeren dat het kennelijk onredelijk was het beroep als onontvankelijk te beschouwen enerzijds omdat evengenoemd artikel 19 bis, § 4, geen substantiële vormvoorschriften bevat nu deze noch de openbare orde raken, noch werden opgelegd in het belang van de betrokken personen, personeelsleden of onderhorigen en verzoekers bij aangetekend schrijven van hun raadsman van 4 maart 1998 een kopie van het afgestempelde overschrijvingsbewijs hebben toegezonden aan de verwerende partij en derhalve "minstens op deze manier aangetoond hebben dat betaling van de resterende dossiertaks van 5.000 Bef. werd uitgevoerd, waarvan het bewijs reeds voorligt op het moment van creditering van de rekening van de begunstigde", anderzijds omdat de overheid over een termijn beschikte van vijf maanden, mogelijk te verlengen met een maand, na ontvangst van het beroepschrift om uitspraak te doen en zij na ontvangst van het aangetekend schrijven van 4 maart 1998 nog tijd had om haar "speciale rekening" na te kijken en had kunnen vaststellen dat er binnen de termijn was betaald en meteen dat het bewijs van betaling was geleverd; dat zij er aan toevoegen dat de regel van artikel 19 bis, § 4, derde lid er alleen toe strekt het bewijs van betaling voor het bestuur te vereenvoudigen, doch dat deze het bestuur er niet van ontslaat de voor de dossiertaksen bestemde rekening te controleren, dat zij van oordeel zijn dat voor de onontvankelijkheid van het beroep het volstaat dat geen creditering binnen de termijn is gebeurd; dat verzoekers in het derde onderdeel doen gelden dat genoemd artikel 19 bis, § 4, geen uitdrukkelijke regeling voorziet in geval van gedeelte-

lijke betaling van de dossiertaks en dat uit artikel 19 bis, § 4, eerste lid, enkel volgt dat "een bewijs van betaling bij het beroepschrift dient gevoegd te worden";

2.2.2.1. Overwegende, wat het eerste onderdeel betreft, dat uit het sub 2.1.2. geciteerde artikel 19 bis, § 4, van het milieuvergunningsdecreet prima facie blijkt dat het louter betalen van de verschuldigde dossiertaks niet als het in het decreet gevraagde bewijs kan gelden; dat het eisen van het voegen van een bewijs van betaling bij het beroepschrift lijkt in te houden dat een schriftelijk bewijs van die betaling moet worden meegestuurd; dat daaraan geen afbreuk doet het gegeven dat het decreet geen omschrijving bevat van het gevraagde bewijs van betaling; dat het eerste onderdeel niet ernstig is;

2.2.2.2. Overwegende, wat het tweede onderdeel betreft, dat verzoekers standpunt niet te verzoenen lijkt met de duidelijke tekst van artikel 19 bis, § 4, van het milieuvergunningsdecreet dat eist dat een bewijs van betaling van de dossiertaks bij het beroepschrift wordt gevoegd -hetgeen niet hetzelfde is als de eis dat de dossiertaks binnen de gestelde termijn moet zijn betaald- en dat duidelijk stelt dat het beroep van rechtswege onontvankelijk wordt wanneer het bewijs binnen een termijn van veertien dagen nadat het ontbreken van het bewijs van betaling aan de beroepsindiener werd gemeld, niet werd toegezonden; dat het tweede onderdeel niet ernstig is;

2.2.2.3. Overwegende, wat het derde onderdeel betreft, dat in het sub 2.1.2. geciteerde artikel 19 bis, § 4, van het milieuvergunningsdecreet de overlegging wordt geëist van het bewijs van de "volledige" betaling van de verschuldigde dossiertaks; dat derhalve het bijvoegen van het bewijs van de

gedeeltelijke betaling van de verschuldigde dossiertaks niet lijkt te voldoen aan de in artikel 19 bis, § 4, gestelde vereiste; dat het derde onderdeel niet ernstig is;

2.3.1. Overwegende dat verzoekers in het derde middel aanvoeren dat artikel 19 bis van het milieuvergunningsdecreet de artikelen 10 en 11 van de gecoördineerde Grondwet schendt; dat zij vragen dat de Raad, alvorens recht te doen, aan het Arbitragehof twee prejudiciële vragen zou stellen;

2.3.2.1. Overwegende dat binnen het raam van het kort geding de Raad van State geen prejudiciële vraag aan het Arbitragehof vermag te stellen; dat de wetgever de procedure tot schorsing voor de Raad van State en die betreffende de behandeling van een prejudiciële vraag gesteld aan het Arbitragehof niet op elkaar heeft afgestemd; dat had de wetgever dat gedaan, onomstootbaar vast zou staan dat het zijn wil was dat ook binnen het raam van het kort geding voor de Raad van State, deze laatste prejudiciële vragen aan het Arbitragehof dient te stellen; dat nu de wil van de wetgever op deze wijze niet blijkt en ook niet op een andere wijze, aangenomen moet worden dat hij niet gewild heeft dat door het procédé van een prejudiciële vraag aan het Arbitragehof de partijen in het kort geding langer op een uitspraak zouden moeten wachten, terwijl, hij, wetgever, een vlugge uitspraak heeft gewild aangezien hij de termijn voor uitspraak op 45 dagen heeft bepaald in artikel 17, § 4, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State;

2.3.2.2.1. Overwegende dat ter terechtzitting de raadsman van verzoekers betoogt dat het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen in zijn arrest van 27 oktober 1982 inzake MORSON en JHANJAN t/ Staat der Nederlanden heeft gewezen dat een nationale rechterlijke instantie waarvan de beslissingen volgens het nationale

recht niet vatbaar zijn voor hoger beroep niet gehouden is het Hof van Justitie de vraag van uitlegging als bedoeld in de eerste alinea van artikel 177 E.E.G.-Verdrag, te stellen wanneer deze vraag wordt opgeworpen in een procedure in kort geding en de uitspraak hierin een rechter aan wie het geschil daarna in een bodem-procedure zou worden voorgelegd, niet bindt, mits elk der partijen een geding ten gronde aanhangig kan maken of aanhangigheid daarvan kan verlangen; dat toegepast op de onderhavige vordering de raadsman van verzoekers doet gelden dat bij niet voortzetting van de rechtspleging de prejudiciële vragen aan het Arbitragehof niet meer kunnen worden voorgelegd zodat binnen de onderhavige schorsingsprocedure de Raad van State wel gehouden is tot het stellen van de prejudiciële vragen;

2.3.2.2.2. Overwegende dat de conclusie die verzoekers raadsman uit voornoemd arrest te dezen trekt niet kan worden aangenomen, alleen reeds omdat bij verwerping van de vordering tot schorsing -een inwilliging ervan is hier niet aan de orde- verzoekers recht zullen hebben op een behandeling van de grond van de zaak indien zij binnen de gestelde termijn om de voortzetting van de procedure verzoeken; dat het alsdan dus louter van verzoekers zelf afhangt of de zaak ten gronde zal worden beoordeeld;

2.3.2.2.3. Overwegende dat dienvolgens niet kan worden ingegaan op de vraag van verzoekers tot het stellen van de prejudiciële vragen aan het Arbitragehof;

2.3.2.3. Overwegende dat een decreetsbepaling moet worden geacht grondwettig te zijn zolang het Arbitrage-hof geen uitspraak heeft gedaan over de schending door die bepaling van de artikelen 10, 11 of 24 van de gecoördineerde Grondwet; dat dit medebrengt dat het middel niet als ernstig kan worden gekwalificeerd;

2.4. Overwegende dat de vaststelling dat geen ernstige middelen zijn aangevoerd volstaat om de vordering tot schorsing te verwerpen zonder dat een onderzoek moet worden verricht naar mogelijke problemen inzake ontvankelijkheid,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing wordt verworpen.

Artikel 2.

De uitspraak over de bijdrage in de betaling van de kosten van de vordering tot schorsing wordt uitgesteld.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op negentien november 1900 achtennegentig, door :

Mevr. M.-R. BRACKE, kamervoorzitter,
A. WIJNANTS, griffier.

De griffier, **De voorzitter,**

A. WIJNANTS. **M.-R. BRACKE.**